

Muzeum
Vysoké nad Jizerou

Ústav chirurgie ruky a plastické chirurgie
Vysoké nad Jizerou

Vás zve na benefiční

VÁNOČNÍ KONCERT

sobota 7.prosince v 18 hodin
v kostele sv. Kateřiny
ve Vysokém nad Jizerou

SATORI

vokálně instrumentální soubor

PISKOR

dětský soubor zobcových
fléten z Vysokého nad Jizerou

FISTULA

soubor příčných fléten
z Jablonce nad Jizerou

Vstupné dobrovolné

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 11-12/2002 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 450 ks, cena 10,-Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11.
V roce 2002 vytiskl R. Friede, tiskárna merkantilu Roprahtice - tel/fax 481 593 163

VĚTRNÍK

Listopad - prosinec 2002

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

Co je to tedy domov? Snad by se dalo velmi obecně říct, že domovem rozumíme prostě to, co je nám bližší než něco jiného. Domov je místo, kde žijeme. Náš byt či dům je nám bližší než třeba dům našeho souseda. Ulice, v níž náš dům stojí, je nám jistě bližší než nějaká neznámá ulice na druhém konci města. Bližší než jiné končiny naší země je nám pochopitelně vesnice, městská část, město či kraj, v nichž jsme se narodili či vyrostli nebo kde delší dobu pobýváme. A posléze i celá naše země je nám přece jenom bližší než nějaká vzdálená země, kde je velmi jiná krajina, velmi jiné podnebí i velmi jiný život. I naše národní hymna odpovídá na otázku, kde je náš domov, především popisem místa, kde žijeme...

Václav Havel

(Z projevu ke státnímu svátku 28. října 2002 ve Vladislavském sále Pražského hradu)

ZPRÁVY z městského úřadu

Hovory S

*Dar naděje je stejně velký
jako život sám.*

Václav Havel

Milí čtenáři,

dostává se vám do rukou poslední číslo letošního ročníku Větrníku, tedy i poslední letošní Hovory S. Nebyl to právě šťastný rok pro naši republiku, povodně, vichřice, požáry, konkurzy mnoha podniků, řady nezaměstnaných a mohli bychom jmenovat ještě mnoho dalších negativních úkazů. Našeho města se bezprostředně a zdánlivě mnoho z toho nedotklo, ale poznali jsme neblahé dopady na státních dotacích, na nedostatku peněz vůbec, mnoho naplánovaných akcí se neuskutečnilo. Ale přes všechny nedostatky se město mění a zlepšuje po mnoha stránkách, dík občanům, kteří Vysoké považují opravdu za své město. Věřme a mějme naději, že ten příští rok bude zase o krůček lepší. Budeme mít nové městské zastupitelstvo, přibudou nové síly, nové nápady, a třeba bude jednou patřit naše město i mezi ta "šumná". Členům městského zastupitelstva - J. Doubalíkovi, Ing. K. Kellnerovi, F.

Matouškovi, J. Maturovi, MUDr. J. Paroulkovi, M. Petruškovi, Č. Slavíkovi, P. Srnovi a Vl. Vodsedálkovi - přejeme úspěšné čtyři roky!

Výsledek povodňové sbírky

Tři sta tisíc korun předali zástupci MěÚ - Jindřich Matura, Ing. Karel Kellner a Martin Petruška starostovi obce Tuháň v okrese Mělník. Bylo dohodnuto, že cca 1/3 případné škole a 2/3 nejvíce postiženým jednotlivcům. Starosta obce zašle konečné vyúčtování našemu MZ.

Byty

Otázka bytů je pro letošní rok vyřešena a uzavřena, majitelé se stěhují. Jako prozatím poslední byl tajným hlasováním na ustavujícím zasedání nového MZ přidělen byt v čp. 359.

Voda

Dne 19. 11. byla akce "vodovod" uzavřena. Celková hodnota díla je 2 miliony 200 tisíc korun se všemi dodatky. Státní dotace byla cca 1 milion korun, to znamená, že si město muselo vzít úvěr 1 a půl milionu korun na sedm let. Práce provedla firma S a D v. o. s. z Jablonce nad Nisou. Vodovodní řád je tedy nový a hotový a věřme, že městské potrubí nebude příliš poruchové.

Soutěž

Na emblém oslav města byla v minulém čísle vyhlášena soutěž, které se zúčastnily tři osoby. Návrhy byly předány předsedovi občanského

sdužení Výsocké poklady panu Ivovi Vodsedálkovi.

Předvánoční tradice

Začátkem prosince pořádá MěÚ v hasičské zbrojnici posezení se staršími občany. Pozvánky budou včas doručeny. MŠ připravuje vánoční besídku přímo v domě pro seniory.

Ostatní úkoly

Pro zbytek roku budou většinou písemné a úřední, bude se připravovat předávání nemocnice, nové vedení MŠ a ZŠ, nová organizace odvozu komunálního odpadu, stočného a vodného atd. Podrobně vás o tom všem budeme informovat zase v novém ročníku našeho časopisu.

Přání

Starosta pan Jindřich Matura přeje našim prostřednictvím všem čtenářům a občanům pěknou adventní pohodu, příjemné předvánoční dění v rodinách, k tomu pěkné, už i trochu zimní počasí. Vlastní svátky vánoční i zakončení roku 2002 ať proběhnou v klidu, bez velkých starostí, bez nemocí, aby bylo dost sil do práce v novém roce 2003. K přání pěkných Vánoc se připojuje i redakce Větrníku.

Poděkování

Děkujeme MěÚ ve Vysokém nad Jizerou, že jsme konečně letos měli štěstí a přišli jsme na řadu s opravou Tyršovy ulice. Víme, že se celý plán této rekonstrukce nemohl pro nedostatek financí uskutečnit.

Tím více si vážíme toho, že můžeme chodit bezpečně do práce.

Jménem obyvatel Tyršovy ulice
Iva Mejnarová

*Na základě rozhovoru se starostou
připravila Ludmila Hnyková*

Volby

Volby do zastupitelstva obce Vysoké nad Jizerou se konaly 1. a 2. listopadu 2002. Z celkového počtu 1072 osob zapsaných ve výpisech ze seznamu voličů a jeho dodatků byly vydány úřední obálky 726 voličům. Ti odevzdali 724 úředních obálek.

Zvolení členové zastupitelstva:

Volební strana č. 1 - ČSSD

1. **Cestmír Slavík** - 246 hlasů

Volební strana č. 2 - Pro město a občany

1. **Jindřich Matura** - 572 hlasů
2. **Jiří Paroulek** - 385 hlasů
3. **František Matoušek** - 381 hlasů
4. **Karel Kellner** - 342 hlasů
5. **Petr Srna** - 186 hlasů

Volební strana č. 3 - ODS

1. **Martin Petruška** - 274 hlasů

Volební strana č. 4 - KDU-ČSL

1. **Vladimír Vodsedálek** - 270 hlasů
2. **Jiří Ďoubalík** - 225 hlasů

Ve Vysokém nad Jizerou, Sklenářicích, Horní Tržci, Staré Vsi a Helkovicích získala ČSSD celkem 895 hlasů, Pro město a občany celkem 3015 hlasů, ODS celkem 815 hlasů a KDU-ČSL celkem 1148 hlasů.

Na ustavujícím zasedání nového městského zastupitelstva, konaném 13. listopadu 2002, byl starostou Vysokého nad Jizerou zvolen opět pan **Jindřich Matura**.

Oznámení pro podnikatele

Obecní živnostenský úřad v Rokytnici nad Jizerou oznamuje, že bude v rámci reformy veřejné správy činnost úřadu ukončena k 15. 12. 2002. K 1. 1. 2003 naši činnost převezme Obecní živnostenský úřad v Jilemnici (obce Jablonec nad Jiz., Paseky nad Jiz. a Rokytnice nad Jiz.), ObŽÚ v Semilech (obce Roprachtice a Vysoké nad Jiz.) a ObŽÚ v Tanvaldu (Harrachov). Na tyto úřady bude převedena i agenda Okresního živnostenského úřadu v Semilech. V období od 15. 12. 2002 do 1. 1. 2003 bude probíhat předávání dokumentace a žádny z těchto úřadů **nebude pro veřejnost otevřen**. Žádáme podnikatele, aby si vyřídili potřebné záležitosti nejpozději do tohoto termínu. Po přechodu na nová

pracoviště se očekává, že se lhůty pro vyřízení prodlouží.

**Obecní živnostenský úřad
v Rokytnici nad Jizerou**

Oznámení pro předplatitele VĚTRNÍKU

Milí čtenáři předplatitelé, složenku, kterou můžete uhradit všech šest čísel výsockého zpravodaje pro příští rok, najdete již v tomto, posledním letošním Větrníku. Pokud si časopis necháváte posílat poštou, zaplatíte 120,- Kč, tedy o 6,- Kč více než před rokem. Stouplo totiž poštovné, ale pouze o jednu korunu na číslo. Při donášce nebo vyzvednutí v muzeu zůstává 60,- Kč. (Jeden výtisk stojí 10,- Kč, poštovné za něj také 10,- Kč.) Opět je možné zaplatit bez dalších vydání přímo na MěÚ, a to paní Ivě Havelkové. Prosíme snažte se vše vyřídit nejpozději do konce ledna 2003, kdy vyjde nové číslo. Pokud tak neučiníte, budeme mít za to, že na odebrání časopisu již nereflktujete a nebudeme vám ho dále posílat. Opozdlcům po uhrazení zašleme i předchozí číslo (čísla). Doufáme, že většina z vás nám zachová přízeň.

red.

PS Až když nám pan Friede přinesl Větrník ke korektuře, zjistili jsme, že jeho rozsah je větší než jsme předpokládali, tudíž I známka bude dražší - 12 Kč. Připočtete si prosíme ty 3 Kč ke 120 Kč předplatného, tzn. složenku vyplňte na 123 Kč.

Děkujeme

Ze života církvi

Poselství adventu

*"Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha."
(Žalm 96)*

Opět po roce nastal předvánoční čas. Nadcházející období má své nezaměnitelné kouzlo a atmosféru. Advent je časem naděje a očekávání. Toto slovo pochází z latinského advenire - přicházet. Obdobím adventu se rozumí příprava na nejradostnější křesťanské svátky, příprava na příchod radostné události. Zeptejme se lidí kolem nás, co pro ně ve skutečnosti znamená čas přípravy na vánoční svátky. Všechny ženy, maminky, manželky a babičky, unavené odpoví: uklizení, pečení a nakupování. Muži, živitelé rodin, zase počítají, nakolik letošní Vánoce i se silvestrem zatíží jejich penženky, a využívají této doby ke shánění

melouchů na poslední chvíli, aby ještě vylepšili rodinný rozpočet. A děti? Děti mají jedinou starost. Lámou si hlavu nad tím, jak co nejvíce urychlit čas, který je dělí od Štědrého dne. Ale přede vším... děti se těší.

A jsou to právě děti, které prožívají adventní čas naplno a tím, k čemu je určen. Naše ratolesti se nemohou dočkat chvíle, kdy spatří plno dárků pod vánočním stromčkem. Pochopitelně by se neměly těšit pouze na dárky jako takové. Je nám jasné, že děti potřebují nový svět, zimní boty nebo kolo. Vánoce jsou vhodnou příležitostí či záminkou pro rodiče, jak dětem tyto potřebné věci pořídit. Mějme však na paměti, a učme tomu i naše děti, že obdarovat druhého je projevem naší náklonnosti a lásky k němu. A na tento projev lásky by se děti měly těšit. Že druhé máme rádi, snad nedáváme najevo jen o Vánocích. Že své děti a všechny blízké milujeme, jim snad dáváme pocítit po celý rok. Je lhostejno, kolik kdo dárků dostane a jak jsou drahé. Prioritou je být se všemi pohromadě a radovat se z toho, že nejsme sami, že někam patříme, že máme jeden druhého, druhého, na kterém nám tolik záleží.

To jsem však poněkud předběhl. Prožívaná a sdílená radost v rodinách by měla naplnit Vánoce. Přece jen však do nich zbývá ještě pár týdnů. To, co prožíváme zde na zemi mezi sebou, by mělo odrážet skutečnost, jež se odehrála mezi Bohem a lidstvem. Hospodin dal jednou

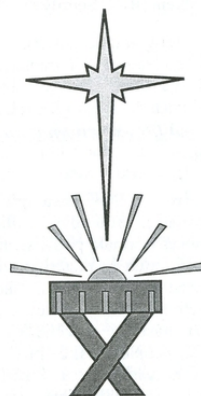
provždy najevo, že člověka miluje. A proto se narodil Spasitel, Ježíš Kristus. To je ona událost, ze které bychom se měli radovat a kterou evangelista Jan charakterizoval takto: "Neboť Bůh tak miloval svět, že poslal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezemřel, ale měl život věčný." Chceme-li, můžeme narození Ježíšovo vnímat jako dar dobrého Otce Stvořitele nám, jeho dětem. Celé dějiny lidstva směřují k narození malého děťátka narozeného v jeslích. Všechny předchozí generace upíraly zraky k tomuto okamžiku, kdy přijde na svět ten, který převede boží věrné ze smrti do života.

Zkusme letošní advent využít k tomu, abychom se vžili do situace našich dávných předků, kteří svého Mesiáše toužebně očekávali. Neberme spásu, odpuštění a život věčný jako samozřejmost. K plnému křesťanskému prožití Vánoc a uvědomění si jejich pravého smyslu má sloužit jako přehra advent, kdy bychom měli promýšlet význam příchodu Ježíše Krista, co z toho pro nás vyplývá, jaký má dopad na naše životy. Pokusme se navrátit zpět do doby před Kristovým narozením, kdy lidé prosili Hospodina o seslání Spasitele. Tehdy byla spása pouhou iluzí, která byla určena jen hrstce vyvolených spravedlivých. Oč větší bychom měli mít radost, že všechny touhy a modlitby lidí určených k ztracení byly vyslyšeny. Naděje, která živila jejich víru, nezůstala planá. V narození malinkého Ježíška je vylita nezměrná Boží láska na

celou zemi, boží láska pro každého z nás. To je pravá vánoční radost.

A tak, přátelé, zastavme se, ztišme se, odhlédneme ode všech starostí a mimo domy a byty připravme na Vánoce také svou duši. Dokud je ještě čas.

Jaroslav Křivánek, jáhen ČČSH

Pořad bohoslužeb ve Vysokém nad Jizerou o svátcích

1. 12. 2002 - 10. 00 - 1. adventní neděle
22. 12. 2002 - 10. 00 - 4. adventní neděle s večeří Páně
24. 12. 2002 - 21. 00 - půlnoční pobožnost
25. 12. 2002 - 10. 00 - Boží hod vánoční, bohoslužba s večeří Páně za účasti bratra biskupa Štěpána Kláska
31. 12. 2002 - 15. 00 - děkovná pobožnost za starý rok
1. 1. 2003 - 15. 00 - ekumenická pobožnost ve sboru Karla Farského s P. Gajdošíkem (ŘKC Semily)

====*

Člověk má litovat jenom toho, co neudělal...

Když v roce 1904 nastoupil ve Vysokém nad Jizerou nový katolický farář P. Josef Čermák, podle kroniky "uvítání účastnila se městská rada a členové zastupitelstva, jakož i školní děti a více lidí". Časy se mění a lidé také. Při nástupu nového faráře Církve československé husitské Jaroslava Křivánka letos v září se žádné ovace nekonaly. Jisté není ani to, zda všichni věřící zaregistrovali změnu na tomto postu. Jarek vystřídal Davida Frýdla, který teď působí v Praze-Vršovcích. A jaký je ten nový pan farář? Nejlépe ho poznáte samozřejmě ve sboru. Ti, kteří tam delší dobu nezavítali, (a také ti, kteří

jsou jiného vyznání či bez vyznání a zajímá je to), mohou pro začátek získat pár informací z rozhovoru, o který jsem Jarka Křivánka poprosila.

Jarku, je vám třiaadvacet let, ještě studujete - jste v posledním ročníku Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze -, a už působíte jako farář. Je to běžné, nebo vám byla udělena výjimka?

Je to běžný jev, i když by to tak být nemělo. Ty důvody jsou samozřejmě pragmatické - je málo farářů. Biskupové se proto nebrání tomu dosazovat do prázdných obcí studenty, kteří mají úspěšně za sebou alespoň šest semestrů na fakultě. Ti mohou přijmout jáhenské svěcení. Sám jsem nepočítal s tím, že se začnu věnovat tomuto poslání před absolvováním fakulty, ale člověk míní, Pán Bůh mění. Myslím si však, že mě to posunuje lidsky dopředu. Mám zodpovědnost nejenom za studium. Musím se starat o budovu sboru, o chod obce, musím navazovat a udržovat kontakty s lidmi. Působením ve Vysokém a v přidružených náboženských obcích v okolí pro mě začal další úsek života, který mi hodně přináší. Protože tu žiji sám, mám paradoxně víc času na studium a četbu než v Praze.

Vysoké jste si vybral, nebo vám bylo přiděleno?

Před dvěma lety jsem prožíval takové špatné období, byl jsem sám a neměl jsem kde trávit silvestr. Spolužáci z

fakulty mě vytáhli sem. Byl jsem okouzlen okolní krajinou. Jsem z Kroměříže, kde žije i má rodina, rodiče, a tam je to samá rovina. Také se mi líbil kostel, mám za to, že je jedním z nejpěknějších, které naše církev má. Davidovi Frýdlovi blahořečím za to, že opravil celou budovu sboru. Představoval jsem si, že tu jednou nastoupím. Netušil jsem, že David v té době už uvažoval o odchodu. Když jsem se to dozvěděl, začal jsem se tou myšlenkou zabývat vážně a zamíloval jsem si to tady ještě víc. David vycítil můj entuziasmus, chytil se toho a začal mě sám od sebe zasvěcovat do zdejších záležitostí a připravovat na to, že se stanu jeho nástupcem. Vytvořil jsem si vizi, že budu "krkonošským farářem". Již teď vím, že toto mé první působišťě bohužel nebude definitivní. Má přítelkyně je z Beskyd, hory jsou pro ni každodenní záležitostí, takže to mé nadšení z krajiny tolik nesdílí. Je však velmi tolerantní, čehož si cením. Zatím za mnou dvakrát do měsíce pouze dojíždí - učí na konzervatoři, těžko by tu sháněla práci. Přesto věřím, že pár roků tu zůstaneme.

A co lidé? Jako jáhen působíte ve Vysokém třetí měsíc, jak vnímáte Vysoké?

Za tu dobu jsem měl možnost poznat je blíže. Když zdejší horáky srovnávám s Moravany, připadají mi mnohem uzavřenější a také se mi zdá, že postrádají větší smysl pro humor. Zřejmě je to dané přírodními podmínkami. (Já když jedu domů,

musím se aklimatizovat, mám pocit, jako bych se posunul o jeden podnebný pás jižněji.) Ale přestože žiji jakoby sami pro sebe - někteří jsou až morousové -, drží spolu a pomáhají si. Pokud jde o druhého člověka, jsou vstřícní a obětaví, nejsou přehnaně nároční a jsou vděční. Tady člověk zjistí, že ke spokojenosti stačí opravdu málo. Takové lidské vztahy jsou pro duchovního na počátku jeho dráhy spílou.

Co vás přivedlo ke studiu na teologické fakultě? Čím jste chtěl být jako malý?

Na prvním stupni jsem chtěl být kuchařem. Když jsem končil základní školu, nevěděl jsem, co chci dělat. Nedovedl jsem si představit, že budu čtyřicet let chodit pět dní v týdnu na osm a půl hodiny do práce. Pro mě jsou stereotyp a železná pravidelnost ubíjející, nemám je rád. Nakonec jsem se rozhodl pro gymnázium, abych získal čas. Vždy o prázdninách a na vysoké škole pak celě tři měsíce volna jsem dělal přidavače na stavbě. Těžko bych si zvykl na podobné zaměstnání právě kvůli stereotypu, trpěl bych a také život by mi tímto způsobem strašně rychle utekl. Vážím si však těch, kteří takto pracují, protože mají rodiny a musejí se o ně starat. Možná mě to kvůli dětem čeká taky - farář už dnes není velebný pán. Když se mladý člověk na střední škole vybourá z puberty, většinou začne více číst a přemýšlet, zabývá se

základními filozofickými úvahami - smyslem pozemského bytí, táže se po tom, co ho přesahuje, zda něco takového opravdu existuje, zda v tom nemůže mít počátek náš svět, člověk vůbec. I já jsem v osmnácti devatenácti letech prožil takovou vnitřní konverzi a zjistil jsem, že člověk není dost silný na to, aby věřil sám sobě. Začal jsem si připouštět reálnou přítomnost Boha jako osobnosti, která k nám může promlouvat. Výsledkem těchto mých úvah byly následné pokusy studovat humanitní obory. Již tenkrát jsem se zajímal o dějiny, takže jsem si podal přihlášku na historii do Ostravy, archeologii do Brna a judaistiku na pražskou husitskou fakultu. Na gymnáziu jsem se totiž zabýval dějinami židů v Kroměříži a zajímalo mě to. Nakonec vyšla Praha a já byl rád, že mohu plynule pokračovat ve studiu. To jsem si ještě nepřipouštěl možnost, že budu knězem. Studium na fakultě člověka formuje - tím, co mě napadalo na gymnáziu, jsem se začal zabývat hlouběji. Pomalu se do mého vědomí začala vkrádat myšlenka: Co když mě Bůh volá do služby? A pokud Bůh někoho volá na svou vinici, ten se tomu neubrání, dříve či později bude opět postaven před toto rozhodnutí. Také jsem si uvědomil, že judaistika je sice hezký obor, ale její znalostí nikomu příliš nepomohu. Potřebuji kontakt s lidmi, potřebuji mít prostor, v rámci kterého mohu volně působit, a to obnáší právě kněžské poslání. O mnohé iluze jsem už přišel - například jak budu sedět na faze a lidé si mě budou vážit... Za

lidmi, hlavně těmi, kteří mají problémy, se musí také docházet, ale oni o to kolikrát ani nestojí. Z toho někdy vznikají frustrace i na straně faráře. Myslím si ale, že člověk má litovat toho, co neudělal, a ne toho, co udělal. Farář je farářem 24 hodin denně. Jeho práce za ním není hned vidět, přesto není zbytečná.

Jak se díváte na lidi, kteří ke své víře nepotřebují církev jako prostředníka? A co jiná, i mimokřesťanská náboženství?

Lidi, kteří hledají a snaží se navázat osobní vztah s Bohem, naprosto respektuji. Chápu i ty, kteří se dívají na církev s despektem. Raně křesťanská církev, to bylo obecnství lidí, kteří společně vyznávali Pána Ježíše a čekali na jeho druhý příchod. Pravost skutečného křesťanského vyznání je vázána na vzájemnou modlitbu, vyznávání hříchů a společné svátosti. Je otázka, zdali tomu, kdo praktikuje víru sám, něco nechybí. Jedná se o ono agapé - lásku, která se obětuje. Vezměte si, že druhá polovina desatera se vztahuje na bližní. Křesťan se prostě nikdy nevyhne zodpovědnosti za svého bratra. Dnes je spousta lidí, hlavně ve velkých městech, kteří své touhy po transcendentnu uspokojují individuálním způsobem. Myslím si, že i když se modlí, zůstávají sami. Ale opakují, respektují je. Křesťanství nepovažuji za jediné svrchované a neopovrhují lidmi jiného vyznání. Sám znám spoustu buddhistů a muslimů, kterých si vážím. I v této oblasti se musíme učit toleranci.

Máte spoustu povinností. Zbude vám čas na práci s dětmi?

Přestože polovinu týdne trávím kvůli studiu v Praze, budu se snažit pokračovat v tom, co tady David začal, i když to nebude tak intenzivní. Děti mohou opět navštěvovat nepovinný předmět náboženství na základní škole, neopomineme ani Vánoce a Velikonoce. O prázdninách určitě budou mít možnost zúčastnit se tábora. Ovšem už teď vím, že se to nebude týkat pár jedinců, bez kterých se kvůli jejich chování obejdeme. Křesťanské tábory jsou často horší než ty "normální". Mohou za to vlastně organizátoři, kteří jsou příliš benevolentní. Jen aby se využila kapacita, naberou děti, kterých se víra nijak nedotýká, a tím je pak narušena celková atmosféra. Přitom pobyt v dobře vedeném křesťanském táboře může každé, i nevěřící dítě velmi obohatit.

Vaše sny?

To se ptáte špatného člověka. Nemám sny, které by měly konkrétní podobu. Není mým cílem mít o bohoslužbách kostel plný k prasknutí ani mít za sebou zástupy lidí za každou cenu obrácených na víru. Mladí faráři mívají takové ambice, ale já tím netrpím. Jsou to asi pozůstatky z počátků naší církve, kdy jsme počtem věřících dýchali katolíkům na záda. Myslím, že to už se nikdy nevrátí. Dnes už lidé nemají tak silnou potřebu se sdružovat jako za první republiky, kdy existovala spousta různých spolků, do kterých se masově

hlásili. Nebudu v neděli před oltářem dělat show jen proto, abych tam přitáhl věřící.

Určitě se budu hodně věnovat i starým lidem. Chtěl bych pro sbor získat lidi, kteří jsou aktivní. Takoví mi tam chybějí. Budu se snažit zanechat po sobě kus poctivé práce, abych se nemusel - až budu odcházet, umírat - za svůj život stydět.

Jarku, děkuji za rozhovor a přeji vám, abyste to tady s námi - věřícími i nevěřícími - vydržel co nejdéle. Ať se vám daří.

Naslouchala Alice Sládková

Zprávy z muzea

Připravované výstavy:

- * fotografie Aleny Duškové na téma Vysoké nad Jizerou a okolí - prosinec 2002 až leden 2003 v galerii muzea
- * betlémy, zvyky a dětské hračky - prosinec 2002 ve výstavní místnosti v přizemí

Předvánoční nabídka:

- * Alba starých pohlednic - Podkrkonoší, Krkonoše, Český ráj a Krkonoše pohledem Jana Buchara a Josefa Vejnarů
- * Čtení o Krakonošovi - sborník studií o literárních podobách vládce hor
- * Nistějka - publikace
- * Kalendář Krkonoše na dobových pohlednicích
- * vánoční přání - betlémy

Nová expozice v dokončené přístavbě muzea

V září se začala instalovat expozice divadla v nové místnosti v přízemí. Návštěvníci si již mohou prohlédnout loutky Josefa Havlíčka, ošetřovatele ve vysoké nemocnici, a Josefa Róna, rolníka z Vysokého nad Jizerou. Rónovy loutky jsou nainstalovány ve zmenšené kopii loutkové scény divadla Krakonoš. K divadelní přehlídce byla připravena výstavka zachycující vývoj ochotnického souboru. Ve spolupráci s DS Krakonoš se časem změni na stálou expozici. V prvním patře muzea, kde bývala expozice věnovaná divadlu, je nyní expozice hudby.

Ohlasy na výstavu keramiky a oděvů z dílen členů sdružení Světlo, která bude v galerii muzea do konce listopadu:

Jste úžasní. - Moc krásné, nádherný umělecký zážitek. - Moc hezké, velmi se nám líbilo povídání o kruhu. - Výstava nás velmi potěšila. - Výstava sdružení Světlo mě neobyčejně zaujala. Přesto, že vystavují čtyři umělci, je celek neobyčejně jednotný a krásný. Není možné říct, co je hezčí, co méně, protože krásné je všechno a každá jednotlivost může zkrášlit prostor i život...

(Výbráno z návštěvní knihy)

Poděkování

Na naši výzvu ve Větrníku č. 7-8/2002 zareagovali pracovníci Státního okresního archivu v Semilech a věnovali nám kopii chybějícího dvojčísla zpravodaje. Děkujeme.

vav + al

Víte, že . . .

Divadelní spolek Krakonoš chystá pro své příznivce jako dárek k Vánocům novou inscenaci? Tentokrát se zpěvy, na motivy hry Jaroslava Vrchlického Noc na Karlštejně. Premiéra je připravena na 25. prosince 2002 od 19. 30 hodin a repríza na 26. prosince 2002 od 16. 00 hodin.

Školní okénko

ZŠ

Kouzelný festival

V Ostrově nad Ohří se každoročně koná Filmový festival Oty Hofmana. Zde soutěží především filmy a televizní snímky zaměřené na tvorbu pro děti. Já jsem se na něj vydala společně s rádiem Domino. Toto

rádio sídlí v Praze, kde zprostředkovává vysílání, ve kterém jsou hlavními moderátory děti. Už jen z tohoto důvodu nesmělo na takové akci chybět.

Letošní festival byl zasvěcen magii a kouzlům, ty si diváci mohli vychutnávat po čtyři dny. I když trval jen tak krátce, práce jsme měli dost a dost. Naším úkolem bylo připravit dvakrát denně hodinové vysílání. Vždy se do něho musely zařadit aktuální zprávy a reportáže. Celý den jsme se tedy pídili po zajímavostech, zpovídali organizátory, sponzory a známé osobnosti. Našemu mikrofonu neunikl například ředitel této soutěže pan Marek Poledníček, režisér Miroslav Horníček a Zdeněk Zelenka ani herečka Naďa Konvalinková. Ale aby nevládl pouze shon, zašli jsme občas na nějaký film. Mezi ty soutěžní patřili "Zatracení" Dana Svátka, "Perníková věž" Milana Šteindlera, "Mach, Šebestová a kouzelné sluchátko" Miroslava Horníčka a "Únos domů" Ivana Pokorného. Po usnesení poroty přišlo vyhlášení a rozdání cen. Tu hlavní si odnesl film "Únos domů" Ivana Pokorného. Pak už nezbývalo nic jiného než se uchýlit opět k domovu.

E. Večerníková, 9. třída

Čtělí pomoci a pomohli

Katastrofální povodně letošního léta každého ničily, tolik utrpení a škod. Jak bychom ze základky mohli

alespoň trochu pomoci? Poslat peníze? Ale ty by dětem museli dát rodiče a ti určitě již podle svých možností poslali. Poslat nějaké sešity a učebnice, ale komu? Také padl návrh pozvat děti z nejvíce poškozených obcí do rodin, ale kdo by je přivezl a pustili by je rodiče? Nakonec jsme se dohodli, že uděláme sběrovou akci. Všichni se sbírání starého papíru mohou zúčastnit, doma nebo u příbuzných nějaký určitě bude. A opravdu, téměř každý něco přinesl, zapojili se rodiče i příbuzní, papíru pěkně přibývalo. Třídní učitelé pomohli svým žákům s organizací sběru a pomalu se papír mohl odvést. Firma Hujer a Drahoňovský z Lomnice nad Popelkou za vydatné pomoci starších žáků z devítky papír odvezla, bylo ho 4 490 kg a ocenila ho na 3 290 Kč. Komu peníze pošleme, musíme vybrat ty nejvíce poškozené, o kterých se v televizi nemluví a v novinách nepíše. Po mnohých telefonech jsme krizovým protipovodňovým centrem v Mělníku byli upozorněni na malou obec Hořín, ve které kromě jiných objektů byla zatopena i základní škola. Spojili jsme se s panem ředitelem Bryndou a peníze jsme složenkou poslali přímo na školu. Pan ředitel našim dětem vřele poděkoval, že si váží jejich pomoci. My víme, že jsme neposlali desetitisíce, ale chtěli jsme podat pomocnou ruku, a to jistě každý citlivý občan ocení.

Ludmila Haliřová

ISS

Týden přátelského setkání s německou mládeží

Dne 5. října 2002 začala ISS Vysoké nad Jizerou týden přátelského setkání s německou mládeží ze Sulzbachu. Úkolem tohoto setkání bylo sblížit studenty ISS s německými teenagery a získat tak praxi v německém jazyce a především se zdokonalit v konverzaci. Toto setkání bylo určitě velice úspěšné, neboť jsme nejen navázali kontakty a přátelství s těmi, pro které je němčina rodným jazykem, ale také získali mnoho zkušeností, které jistě oceníme nejen při maturitní zkoušce, ale především v dalším životě. Němečtí přátelé byli velice ochotní a během konverzace nám opravovali chyby a snažili se nám předat co nejvíce poznatků. Během této školní akce jsme navštívili mnoho zajímavých míst, neboť jsme měli jedinečnou příležitost nahlédnout do těch nejkrásnějších míst Krkonoš. Na celé toto putování po našich horách mám velice krásné vzpomínky. Nejprve nás vyvezl autobus na Špindlerovku a poté následovala pěší túra přes Petrovy boudy na Martinovu boudu, kde jsme se osvěžili. Odtud jsme se vydali kolem Mužských a Divčích kamenů zpět kolem Špindlerovky na Josefovou boudu, kde jsme přenocovali. Další den nás autobus vyvezl do Žacléře, odkud jsme pokračovali na Rýchory. Zde jsme se opět ubytovali a přenocovali. Prožili

jsem zajímavý večer s diapositivy z našich Krkonoš.

Během společného týdne bylo pro nás připraveno ještě mnoho zajímavých akcí, ať už to byla návštěva horolezecké stěny v Lomnici nad Popelkou či prohlídka naší školy a blízkého městečka Jablonce nad Jizerou. Velice příjemné bylo i setkání na chatě Hermína v Pasekách nad Jizerou nebo návštěva romantického zámku Sychrov.

Nejzajímavější pro mě byla exkurze na Ministerstvu zahraničních věcí v Praze. V diskusi jsme měli možnost dozvědět se odpovědi na některé otázky, které nás zajímají, a zároveň jsme si zde mohli vyzkoušet, jak umíme využít v praxi to, čemu jsme se ve škole v hodinách německého jazyka naučili.

Myslím, že každý, kdo měl možnost se této akci zúčastnit, nikdy nezapomene na kouzelné chvíle strávené nejen na horách ale i v blízkém Jablonci nad Jizerou a okolí a že každému z nás tato akce přinesla cosi velkého, nezapomenutelného. Chtěla bych tedy tímto za nás studenty poděkovat našim pedagogům a všem, co se podíleli na této akci a umožnili nám skvělý zážitek a především nepostradatelné zkušenosti.

Zdena Erlebachová, O3A

Z KULTURY

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Můj pohled aneb ... a podzim zas je král...

Ve Vysokém, jak jistě víte, je "Krkonošovo". Jenže i všemocný Krakonoš se každoročně na devět dnů vzdává své absolutní moci a předává ji divadelnímu múze Thálii, nad kterou nicméně jako vládny otec drží ochrannou ruku. Je to on, kdo vítá přibývší ochotníky, kdo je pohostí a napojí v Krakonošově hospůdce divadla Krakonoš. I Národní přehlídka venkovských divadelních souborů je známá jako Krakonošův divadelní podzim. Letos probíhal ve Vysokém již XXXIII. ročník tohoto divadelního amatérského setkávání.

Jak se na dobré hostitele sluší, celý program zahájil domácí Divadelní spolek Krakonoš komedií Carla Goldoniho Sluha dvou pánů. A pobavil nás nejen samotnou hrou jako takovou, ale i dokonale načasovaným a do textu zasazeným odkazem k dnešku. Býti "sluhou dvou pánů" se totiž dá zvládnout na prknech, která znamenají svět, leč nikoli už v životě a světě opravdovém.

Vlastní soutěžní přehlídku pak uvedlo představení hry Antonína Procházky S tvou dcerou ne. Rázem jsme se ocitli ve žhavé současnosti, v době životních i společenských klišé, bezduchých frází, bezobsažných gest,

všudypřítomného tlaku společnosti prostřednictvím nejrůznějších médií. Komika tohoto příběhu je založena na faktu, že nikdo z nás nemůže, jak se říká, překročit svůj vlastní stín. A pro -sátika je pokus vidět realitu očima -náctileté (a chovat se podle toho) jen pokusem, byť opravdově miněným. Pro soubor ŠAMU Štítina bylo toto zahajovací představení i jejich vůbec první účastí na vysoké přehlídce. Pokud k nám opět ze Slezska zavítají někdy v budoucnu, věřme, že se předvedou v představení ještě lepším.

Nedělní odpoledne a večer nám zpřijemňovali staří harcovníci KDP, Boleradičtí, letos však v uskupení s názvem Debakl. Představili se hrou Davea Freemana Dovolena s rizikem. Rizika spojená s inscenací hravě překonali a debaklem rozhodně neskončili. Diskutovat by se snad dalo jen o přemíře tzv. choulostivých scén, méně totiž bývá někdy více a ne vše je nutno předkládat polopaticky. Laskavý divák zajisté pochopí.

S velkým napětím byl očekáván příchod Otylky, autorské hry Jaromíra Břehového, kterou nastudoval s ansámblem Žlutických. Žlutičan se již na minulou přehlídku prezentoval velmi osobitým a odvážným přístupem ke zpracování notoricky známého textu. Tím spíš mohl zapůsobit text psaný Žlutickým přesně na tělo, což - jak se ukázalo - byl nápad přímo geniální. Svědčí o tom konec konců i tři ocenění, která si Žlutičtí z letošního KDP po právu odvezli. (A kdyby se náhodou volila Miss KDP, mám za to, že i v této

soutěži by Otylka nebyla zdaleka bez šancí.)

Stejně jako já se mnoho diváků těšilo v polovině přehlídky, v úterý, na commedii dell'arte z pera českého autora Jaroslava Vostrého Tři v tom. Do Vysokého s ní přijel Divadelní spolek Havlíček Zákupy. Těšení však vyšlo naprázdno. Představení chyběl spád, napětí, lehkost tolik potřebná pro nevázanou hříčku, která kromě akčního humoru je založena i na přesném střídání replik ve spleťtých dialozích. Bohužel ani stránku jevištního projevu, ani textovou se Zákupským zvládnout nepodařilo, takže celkový dojem z představení byl více než rozpačitý. Škoda.

Radikální zlepšení v kvalitě odvedeného představení nenastalo ani u další komedie v pořadí. Divadelní společnost Kozlovice měla zajisté ty nejlepší úmysly při inscenování dnes již klasické frašky Georgea Feydeaua Brouk v hlavě, ale nasadila tím brouka do hlavy nám divákům: co to vlastně hraje? A lehce monstrózní scéna pro druhé jednání spíš hercům překážela, než aby byla funkčněji začleněna do představení.

Vítaným osvěžením bylo proto čtvrté (žel pouze večerní) představení divadla Mršťa Pršťa z Kouřimi s vlastními adaptacemi dvou úplně rozdílných žánrů. První část, notoricky známé drama veronských milenců, předvedli způsobem naprosto netradičním, díky tomu však tím působivějším. Scéna náznaková s minimem rekvizit, zato vnitřní opravdovost prožitků, sdělovaných minimem slov. Druhá polovina byla

naopak na slově postavena: dění na jevišti pomyslnou přednášku jen názorně doplňovalo (za zmínku stojí skvělá scéna souboje). Humor Ivana Vyskočila je dosti specifický, ale Kouřimským se podařilo trefit hřebíček na hlavičku. A tak jako při Romeovi, Julii a tak dál někteří diváci neskrývali slzy dojetí, tak při Od La Platy k Fergussonu nikdo neskrýval slzy smíchu.

Posledním soutěžním představením bylo páteční trojnásobné vystoupení Ořečovského divadla z Ořečova u Brna. Tito dlouholetí účastníci vysokých přehlídek opět nezklamali. Přijeli s hudebně-humorně-parodijně laděnými příběhy uváděnými pod názvem Po všem hovno, po včelách med. Zasmáli jsme se, pobavili jsme se. Ale nic víc. Ořečovští se začínají trošičku opakovat. Jsou dobří, ba velmi dobří, ale jaksi -jedenobrdění.

Definitivní tečkou za letošním ročníkem KDP bylo obětavě na poslední chvíli zajištěné, již nesoutěžní vystoupení Divadelního souboru Havlíček z Neratovic (namísto původně plánovaného Divadla Blic z Ostrožské Nové Vsi). Hra Alberta Ramsdella Gurneye Sylvie patřila k těm pohodovým. Uznejte sami, není to báječné, když si můžete popovídat s vlastním psem, v našem případě tou nejbáječnější psí slečnou Sylví? A nechtěli byste být aspoň na chvíli psem a nebrat si servítky, když vás něco trápí nebo něco chcete?

Herci dohráli, dozněl potlesk, opona se naposledy zavířela. XXXIII. ročník

Krakonošova divadelního podzimu je tedy s konečnou platností minulostí. Král je mrtev, ať žije král! Ať se daří tomu následujícímu, toho jména XXXIV.!

Divadelnické Zlomte vaz! přeje pořadatelům i příštím účinkujícím

Mgr. Markéta Strašrybková

PS Pokud jste pozornými návštěvníky přehlídky, určitě víte, že se hraje i dopoledne: pohádky a studijní představení. Tato představení však nebylo v mých silách zhlédnout, jejich hodnocení si proto musíte přečíst jinde.

Poděkování

Vysoké nad Jizerou jsem si zamilovala již před 33 lety, kdy v souvislosti s divadelní přehlídkou se mi stalo toto město druhým domovem. Svůj život si už nedovedu bez této národní akce představit. Prostě rok co rok přijíždím do Vysokého "pobejt", a to nejen o přehlídku. A také nejen já, ale i spousta mých známých přátel z Prahy.

Letos stejně jako předloni sem zavítaly na 14denní rekondici i skupiny žen po onkologických onemocněních z Prahy. Ubytovány byly vždy v hotelu Větrov, kdy na ukončení pobytu mne požádaly o spolupráci při uspořádání kulturního programu. Jak bych mohla účinkovat já ve Vysokém, aniž bych přizvala své kolegy ze spolku Krakonoš?

Samozřejmě že vyhověli velice rádi a ochotně, a tak se přesvědčily pražské ženy, jak je tu u vás hezky, a píseň "Tam na horách" v podání Slávky Hubačkové a Zdeničky Fučíkové vrostla do srdcí. Bratři Vodsedálkové, Jirka Pošepný a Honzík Vaverka se překonávali nejen v kabaretních výstupech, ale i v písničkách a hraní na harmoniku, i s elektronickým hudebním doprovodem. Podkrkonošské poudačky Slávky Hubačkové si podmanily všechny přítomné, mne, která je poslouchá už 33 let, nevyjímajíc. Nálada byla tak krásná, že jsem si kromě moderování pořadu i několikrát zarecitovala z mého repertoáru verše, které pohládí, ale které svým satirickým obsahem rozesmějí. V této fázi se k účinkujícím připojila i jedna z účastnic rekondice Jitka Nedvěďová. Nelze všechno dopodrobna vypsat. Já tyto řádky píši hlavně proto, abych za všechny posluchačky poděkovala touto cestou všem výše jmenovaným. Jak jsem vystihla, oni sami se cítili mezi pacientkami velice dobře a protože je dámy nechtěly ani pustit z pódia, už dopředu slíbily, že se příští rok opět mezi ně přijdou podívat. Využívám této příležitosti k tomu, moji milí Vysočáci, abych vás všechny pozdravila, poděkovala za vaši přízeň vůči mé osobě, s kterou se shledávám zde ve Vysokém na každém kroku. Přeji vám pěkné prožití vánočních svátků. Já sama si přeji, abych do Vysokého mohla jezdit ještě hodně dlouho. Vždyť vlastně ze svého života (letos 82 roků)

jsem víc než jednu třetinu prožila zde mezi vámi!

S upřímným stiskem ruky Vaše
Libuše Erbová

Plukovník letectva v.v. Jaroslav Chejstovský

Dne 4. června 2002 se ve Vysokém nad Jizerou konala znovu po půl roce beseda s pluk. let. v. v. Ladislavem Sitenským, známým fotografem hora našich válečných letců. Program byl téměř totožný se zmiňovaným loňským, a tak se tentokrát budu věnovat jednomu z jejích návštěvníků - panu Jaroslavu Chejstovskému, který v závěru války sloužil v Britském královském letectvu.

Narodil se 11. prosince 1921 v Praze. Vychodil obecnou a měšťanskou školu, začal studovat obchodní akademii, jeho studium však bylo přerušeno válkou. Ve snaze vyhnout se totálnímu nasazení vstoupil do tzv. vládního vojska a sloužil u 6. praporu, sídlícího v Hradci Králové. Úloha vládního vojska byla spíše symbolická - mezi hlavní úkoly patřil dohled nad železničními tratěmi. V roce 1944 byly jednotlivé oddíly vládního vojska, mezi nimi i 6. prapor, odveleny do Itálie, kde měly za úkol ochranu železničních tratí, tentokrát před útoky italských partyzánů. Nahradily tak německé jednotky, které měly při této činnosti neúměrné ztráty. Po šesti týdnech služby (únor 1944) přeběhla

šedesátiletá skupina k italským partyzánům, kde zůstala asi jeden měsíc. Během této doby se čeští vojáci střetli s nepřítelem; pětičlenné jednotce vedené Jaroslavem Chejstovským se podařilo ukořistit německý obrněný vůz a zajmout jeho pětičlennou osádku. Vozidlo pak po opravě sloužilo partyzánům. Pro partyzány představovala početná česká skupina příliš velkou zátěž, a tak byli naši vojáci převedeni do Švýcarska, kde strávili celý půlrok. Nejprve byli uzavřeni v karanténě trávící tři týdny, poté jim bylo určeno zaměstnání, např. v konzervárně. Díky vládnímu zmocněnci Kopeckému se skupina přesunula do francouzského přístavu Marseille, odtud přes Tunis a Gibraltar dopluli do skotského Glasgowu. Jaroslav Chejstovský spolu s dalšími českými vojáky absolvoval pěchotní výcvik, po kterém se rozhodlo o dalším zařazení vojáků. Ačkoli by raději sloužil u dělostřelectva či tankistů, byl odveden k letectvu. Do RAF byl přijat v hodnosti AC/2 (ve volném překladu vojn nováček). V únoru 1945 prošel dalším pěchotním výcvikem, tentokrát anglickým. Po testech v Londýně byl Jaroslav Chejstovský určen k výcviku stíhacího pilota. Následovala výuka teorie, po které již měl následovat pilotní výcvik ve vzduchu. Ten byl přerušen koncem války. Po návratu do vlasti v srpnu 1945 chtěl výcvik dokončit - nebylo mu to však umožněno, údajně pro jeho příliš vysoký věk (bylo mu 24 let), a tak demobilizoval. V roce 1947 měl

podepsat přihlášku do KSČ - protože však odmítl, musel čtyři a půl roku pracovat v kladenských dolech. Od roku 1951 byl zaměstnán jako účetní, a to až do odchodu do důchodu v roce 1986. Rehabilitace se mu dostalo v roce 1992, kdy byl povýšen do hodnosti praporčíka, o tři roky později na majora a v roce 1998 na plukovníka letectva ve výslužbě. V současnosti je aktivním členem Československé obce legionářské, kde zastává funkci tajemníka.

Jan Bartonička

Novinky městské knihovny

Thrillery

D. Preston: Relikvie
D. Passman: Přeludy, Fata morgána
H. Norman: Příliš blízko
J. Archer: Věc cti
P. Shelby: Do úsvitu
D. Baldacci: Výherkyně
R. Ludlum: Projekt Kassandra

Historie

A. Dalmau: Země zapomnění
L. Reinerová: Kavárna nad Prahou
J. Filípek: Mnichov 1938 hra o Československo
D. Southwell: Největší spiknutí v dějinách lidstva

Válečné

S. Hassel: Legie prokletých
H. Coyle: Tým Yankee
L. de Bernieres: Mandolína kapitána Correliho
E. P. Hoyt: Bitva v zálivu Leyte

Biografie

L. Vaculík: Cesta na Praděd
M. Formanová: Skladatelka voňavého prádla
A. Cibulka: Nataša Gollová
V. Brodský: To že jsem já?
V. Just: Jiří Voskovec a Jan Werich v divadle, ve filmu a v soukromí

Krimi

E. McBain: Nokturno
R. Johansen: Detektor lži
S. Rohmer: Zrádný doktor Fu-Manchu
N. Roberts: Posvěcené zlo
N. Marsh: Vražda v sanatoriu

Dobrodružné - Afrika

B. Bull: Hotel U Bílého nosorožce
W. Smith: Andělé pláči, Leopard loví v temnotách

Cestopisné

P. Škrla: O Africe s humorem
J. Tichá: Pacific letters
J. Kroutvor: Města a ostrovy
S. Šakib: V Afghánistánu Bůh už jen pláče

Ženy, láska, rodina

K. Thompson: Tajemný cizinec
S. Wilson: Jestřábí zátoka
S. Miller: Dobrá matka
B. Wood: Posvátné místo
C. Upcher: Citová záležitost
I. Wolff: Tiffany
D. Ryan: Dáblvo království
N. Roberts: Kde končí řeka
T. McKinley: Sasanka

Současné české

V. Mertl: Hřbitov snů

I. Pekárková: Dej mi ty prachy
J. Topol: Noční práce
M. Viewegh: Báječná léta s Klausem
P. Šabach: Zvláštní problém Františka S.
T. Kašpar: Jak Češi připravovali válku
K. Procházková: Šťáva z mrkve
F. Janalík: Když lovec miluje Diana
A. Koenigsmark: Cesta sekčního šéfa k moři

Poučení

J. Melgosa: Žít naplno
N. Van Pelt: Umění komunikace
A. Clevely: Bylinky
J. Gaarder: Sofiiin svět

Různé

C. D. Payne: Mládí v hajzlu (humor)
I. Murdoch: Zvon (psychologické)
J. Harris: Ostružinové víno (společenské)

Iva Řehořová

Zajímavosti z internetu

Desatero nás "mladých" okolo 80 let věku

Uvědomte si, že příslušníci naší věkové skupiny:

1. nemusí si nic pamatovat
2. nemusí nic pochopit
3. smí neustále něco ztrácet a hledat
4. smí do všeho mluvit
5. smí každému cokoli a v čemkoli radit
6. smí komukoli a na cokoli si stěžovat

7. smí všude chodit pozdě
8. mohou si nahlas cokoli myslet
9. mohou kohokoli kamkoli (i do ...)
10. mohou i přes den pospávat

Desatero přikázání šťastného člověka

1. Člověk se rodí unaven a žije, aby si odpočinul.
2. Miluj své lůžko jako sama sebe.
3. Odpočivej přes den, abys v noci mohl lépe spát.
4. Vidiš-li odpočívajícího, pomoz mu.
5. Práce je unavující.
6. Co máš udělat dnes, odlož na pozítří, budeš mít dva dny volna.
7. Jestliže provedení něčeho ti dělá potíže, dovol to udělat jiným.
8. Přbytek odpočinku nikdy nikomu nezpůsobil smrt.
9. Jestliže tě ohroží chuť pracovat, posad' se a počkej, až to přejde.
10. Práce šlechtí člověka - lenivost obšťastňuje.

bl + ji

Advent

Od 7. století předchází vánočním oslavám údobí přípravy na oslavu Narození Páně a očekávání druhého Kristova příchodu na konci věků, tzv. advent. Začíná čtvrtou nedělí před Vánoce a končí odpoledne na Štědrý den. Od první adventní neděle se věřící soustředí na očekávání druhého příchodu Krista na konci věků a poslední soud. Druhá adventní neděle je ve znamení pokání. Třetí adventní neděle se nazývá "gaudete" podle prvního vstupního verše "Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se! Pán je blízko." Čtvrtá adventní neděle je věnována událostem bezprostředně předcházejícím Kristovu narození. Adventní období vrcholí vigílií (v katolickém náboženství předvečer slavnosti) svátku Narození Páně, 24. prosincem, který je zasvěcen prarodičům lidstva Adamovi a Evě. Svátý adventní čas končí odpoledne na Štědrý den.

Adventní kalendář

Uspířit malým nedočkavcům tok předvánočního času se poprvé za pomoci barevných obrázků natištěných v dětském kalendáři podařilo podnikavému Mnichovanovi Gerhartu Langovi, když v roce 1908 na vlastní náklady vytiskl vystřihovací kalendář s názvem "V zemi Ježíškově". Úkolem dítky bylo vystřihnout každý den jeden obrázek a nalepit ho k příslušnému textu. O Štědrém večeru

Ten vánoční čas dočkali jsme zas.
Ptáci v oblacích zpívají,
pastuškové vytrubují.
Ať co to nového a neslýchaného?
Koleda nám nastala, abychom ji
zpívali.
Čest a sláva buď Bohu, že jsme se
dočkali.

Letos se zaměříme na dobu předvánoční a její historii.

se před dětskýma očima objevila vánoční krajinka.

Adventní věnec

Nejstarší písemně doložená zpráva o adventním věnci pochází z roku 1838 z bohatého přístavního města Hamburku. Teolog Johann Heinrich Wichern tehdy nade dveře sirotčince, který spravoval, pověsil na počátku adventu velký věnec vyřezávaný ze dřeva. Každý den na něj upevnil jednu zapálenou svíci. Pod věncem stála pokladnička, do které zbožní věřící házeli vánoční milodary pro opuštěné a osiřelé děti. Z Německa zvyk pronikl z hranice. Adventní věnce se už nevyřezávají jen ze dřeva, ale zhotovují se také ze zelených větvíček jehličnanů. Počet svící na adventním věnci se ustálil na čtyřech, podle počtu adventních nedělí. Věnec dnes symbolizuje předvánoční náladu.

Mikuláš

Kult sv. Mikuláše pronikl do západokřesťanského světa z Východu. Tam sv. Mikuláše uctívají od 6. století. Od 10. století začalo uctívání sv. Mikuláše pronikat na Západ. Obyčej pochůzek sv. Mikuláše vznikl snad z biskupských her, konaných v klášterních školách. Sv. Mikuláš byl považován za patrona dětí a školáků. A proč sv. Mikuláš naděluje dárky? O to se nejspíše zasloužila nejoblíbenější mikulášská legenda. Podle ní biskup při jedné z večerních procházek zaslechl z

malého přístavního domku pláč a křik. Nahlédl oknem dovnitř a uviděl tři pěkná děvčata klečet před otcem, který se je snažil přemluvit k pochybné kariéře, aby mohl zaplatit dluhy. Mikuláš se panen zželelo. Nepozorovaně položil na okenní parapet tři váčky plné zlatáček. Potom zpovzdálí pozoroval šťastného staříka, který mohl zaplatit nejen věřitelům, ale ještě provdat dcery. V některých zemích kontinentální Evropy, v Británii, Austrálii a části Afriky je sv. Mikuláš dodnes hlavní vánoční postavou. Jeho jméno (Nicolaos) bylo občas komoleno na Colas, Claus nebo Klaas, a tak biskup ve Velké Británii a Americe navštěvuje děti jako Santa Claus a v Holandsku ho znají pod jménem Sinter Klaas.

Hn

Prosinec

*Až rozzáří se strom
za bosé nohy
co brodí sněhem pros*

*za ruce zmrzlé do krve
za děti
co světem žene hlad
nakrm je
a měj je rád*

*Až rozzáří se strom
za svoje srdce pros
ve štědré noci jásavé*

*Ať zážrak stane se
ať pohne se*

22

*ať není hostejné
ať není pro sebe
ať roždá se
ať nezebe...*

Dr. Zdeňka Vaněčková

Vysoké a my s ním

Vzpomínám právě na jednu Vánoce, kdy jsme bydleli u paní Laury Hladíkové v domě za kostelem. Ke štědrovečerní večeři jsme ochutnali specialitu kraje - pravého kerkonošského kubu. Byl to chuťový objev! Atmosféru Vánoc dotvářely i jiné vjemy. Příkladně třpytivý čistě bílý sníh, který pod nohama tak pěkně křupal. Chodilo se ve vysokých bačkorách, které tak pěkně hřály. Byly vysoké do půli lýtek a zapínání bylo z vnější strany na malé černé knoflíčky, které se zavíraly jakýmsi háčkem. O Vánocích to vypadalo jako v Betlémě - světýlka po horách zářila a byla to tedy úplná zimní pohádka. A toho lyžování! Bez vleků a podobných vymožeností - do vrchu se hezky šlapalo "větvíčkou", a proto taky večer se šlo spát s příjemnou únavou. Taky se sáňkovalo na houpačkách do Tříče. Při mém zimním vzpomínání nemohu opomenout, že lyže nám dodal známý vysoký závodník a výrobce lyží pan Bartoň. Moje první lyžičky byly ty dětské s koženou patičkou vpředu na

řemínek. Později už "kandahár" - to byl pokrok. (Otec se stal jedním z prvních členů Ski klubu ve Vysokém nad Jizerou.) Jsem ráda, že jsem celá léta mohla sjíždět stráně kolem Vysokého. Byla to pro mě a mou rodinu cenná sportovní zkušenost i do budoucího sportování později na naší chalupě kousek dál od Vysokého, a sice v Příchovicích. Jezdili jsme tam od roku 1950 a dosud jezdíme v zimě v létě s celou rodinou a rádi. Hory jsou tam podobné, jen se jim říká jinak: Jizerské.

Jaroslava Grusová, Pardubice

Z HISTORIE dávné i nedávné

Rok 1905

Velká hromná sněhová vánice v silvestrovské noci, která pokácela celé lesy. Tuto zimu bylo mnoho sněhu. U Chlebových č. 73 bylo sněhu v ulici až po žlaby. Na náměstí před hostincem č. 65 stál ohromný sněhulák, který sahal až ke střeše. V městském parku bylo ještě v květnu metr a půl sněhu.

2. února se odbyvaly závody na lyžích za malé účasti. Panovala velká vánice.

V květnu byly postaveny 3 nové lucerny na dřevěných sloupech na cestě k nové továrně.

V červnu a červenci byly téměř denně

23

silné bouřky. Do domu K. Nečáskové udeřil blesk oknem v lomenici na půdu skrz seno do světnice, tam rozbil zrcadlo na třísky, po stěně a vedle dveří vyšel ven, ale nezapálil.

V září proběhly volby do obecního zastupitelstva, v říjnu do okresního.

V prosinci se zlomila hřídel u větrného motoru k hnaní vody. Montáž provedli montéři z Vídně. Oprava stála úhrnem 675 K 80 hal.

Byla uspořádána loterie ve prospěch chudinského fondu. Výhrou byly dva prsteny, věnované svého času obci Vysoké obchodníkem v Rusku L. Petrákem. Jeden prsten byl s tyrkysem a druhý s diamanty.

Rok 1906

V únoru uspořádal Ski klub závody na lyžích. Zajímavý byl závod na 5 km, neboť byl urputným zápasem mezi mistrem zemí Koruny české Krausem a nováčkem závodníkem Hančem. Hanč přijel první. Při závodech bylo mnoho lidí i z ciziny přítomno. Jako čestnou cenu od klubu obdržel Hanč krásné hodiny.

V červenci se začalo se stavbou nové Občanské záložny č. 8. Do rohu byla zazděna plechová krabice s popisem města, s plánem a jinými věcmi.

V květnu spadl kočí Erben z Rokytnice ve dvoře v hostinci u Lantverů do váznice 15 m hluboké. Šťastnou náhodou nestalo se muži tomuto nic a hosté vyběhnouví vytáhli jej ihned v okovu nahoru. V květnu panovala citelná zima, přičemž byly ohromné bouřky téměř denně bez deště.

Začátkem června bylo 6 stupňů R., deště a silné bouřky. V červnu byla pořádána v sále radnice výstava učednických prací pokračovací školy průmyslové ve Vysokém. Návštěva velká. Tkalcovna a šlichtovna vystavovala při tom pro reklamu své výrobky.

1. července tábor lidu na náměstí. Řečnila sl. Flintová z Prahy o významu ženy v národě. Na to řečnil jakýsi Sajdl z Prahy o hospodářské stránce dělnictva. Řeči tyto se líbily. Bombastickou řeč měl jakýsi Dubický, redaktor Obrany lidu z Mladé Boleslavi. Řeč tato se vzdělanějšímu lidu nelíbila, neboť nebyla vzdělávací, nýbrž sprostá. Pro výroky své byl odsouzen na 10 dní do žaláře, protože o četnictvu řekl, že jsou rakouští klempíři. Pro výroky proti vládě bylo proti němu zahájeno vyšetřování pro zločin pobuřování.

Městský hudební sbor si zřídil stejnokroj a sice modré čamary s límcí stojatými a čepice francouzské. Na čepice dány štítky se znakem města a na límce lryy.

V červenci se počalo se zhotovením polohopisného plánu města. Byla postavena nová jatka u městského chudobince k porážce pro hovězí dobytek, vepře a koně. V červenci a srpnu velká horka. 12. srpna pořádal sokolský okrsek vysoký se všemi místními spolky slavnost na paměť 50tiletého úmrtí Karla Havlíčka Borovského. Domy byly vyzdobeny prapory. Odpoledne byl průvod. Báseň a sbor - zapěly Krakonoš a Vlastimila. Projev, hymna. Koncert hudby v zahradě u Lantverů. Večer

živé obrazy místních ochotníků na jevišti na náměstí "Loučení Karla Havlíčka s rodinou". Ohromný nával lidu. V srpnu začal Karel Brož vyrábět sodovou vodu. Znameníť úroda ovoce a plodin. Velmi krásný podzim.

*Pokračování přístě
Iva Řehořová*

17. listopad

*Řekni, že je ještě
dávno není dvanáct set chlapců
zlomeno.
Za drátem ostnatým
že nejsou pokoření,
byť hřeby bodají na nahé rameno.*

Tu noc 17. listopadu r. 1939 v ruzyňské jízdně leželo v pilinách dvanáct set studentů odsouzců a druhý den je vlak odvázel a zastavil v Sachsenhausenu. Nastala další noc uprostřed vyděděných a trpících. Pod nůžkami a sprchami svlékli svobodnou minulost a oblékli na sebe pruhované trestanecké kalhoty. Strhávali jim medailonky matek, sester a dupali po nich. Tloukli je a spílali jim vrahů. Jejich ústa byla němá, jejich mozky a srdce hledala odpověď na to všecko, čeho tu byli svědky.

Už je to 63 let! Od toho dne hlásaly červené plakáty na pražských ulicích hrůzný čin německého barbarství: uzavření vysokých škol a zastřelení představitelů českého studentstva. Bolestný den pro národ, bolestnější

pro matky devíti popravených a s nimi popraveného desátého PhDr. Josefa Matouška, docenta obecných dějin na Univerzitě Karlově.

Zdá se mi, jako by to bylo včera... Jsem v Hořicích, jdu do hudební školy hrát na klavír. Učitelka, jindy přívětivá a usměvavá, se objeví za dlouhou dobu. Její malá postava je jakoby zhroucená do sebe, jak uzlíček svázaný něčím těžkým, oči zarudlé a smutné. Dnes se nehraje, jen mluví a pláče. Dnes nepopírá, že Toníček (tak se tuším jmenoval) není synovec, ale syn svobodné, bolestné matky. Toho listopadového rána mu rozbili pažbou hlavu a zavlékli ho daleko, daleko od domova. Nevím, jestli přežil. Nezapomenu však na jeho zhroucenou matku a ty smutné, propadlé oči. Marné bylo ten den utěšování. Jsou bolesti, na které není náplasti ani léků! Kolik bylo takových matek v Čechách?! Statečné matky! Kéž nikdy nebudete muset psát na hroby svých synů verše, které jsou na hrobě docenta Matouška:

*Tys vždycky chtěl, by každý vydržel
a vytrpěl, co osudem mu dáno.
Já tedy čekala a dnes už dobře vím,
žeš musel jít ten pátek časné zrána,
jít statečně a s hlavou vztyčenou,
čest národa by byla zachována!*

Dne 17. listopadu roku 1989 si studenti připomínali oběti všech svých předchůdců studentů v klidném průvodu. Tíše a klidně došli o kousek dál, než bylo povoleno, a masakr na Národní třídě byl jakousi obdobou

listopadu 1939. Od roku 1939 je 17. listopad Mezinárodním dnem studentstva.

Připravila Jiřina Ďoubalíková

Domov

Znám jedno hnízdo na kopečku, vítr tam fíčí ze všech stran a nejčastěji od Krkonoš, je také jednou z jejích bran.

Hory jsou odtud vidět celé, celý ten krkonošský kraj. A Jizerky a Ještěd k tomu a kousíčkem i Český ráj.

Ikdybys viděl sedm moří, města s věžemi katedrál, na horkém písku pláží ležel, na horách s věčným sněhem stál,

na bílých lodích s racky snídál a poznal v světě všechna nej - do toho hnízda na kopečku se stejně vracíš nejraděj.

Anna Čeřovská

Vzpomínka na Zikmunda

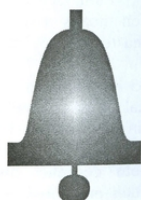
Letos v červnu puklo srdce pražskému svatovítskému zvonu Zikmund. Vyvolalo to ve mně vzpomínku na rok 1939. Byla jsem tehdy šestnáctiletá u pražské sestřenice Věry a spolu jsme chodily Prahou. To už byla druhá krátká republika a nebylo veselo. Šly jsme

na Pražský hrad a do Svatovítské katedrály. Slovo "turismus" se ještě v českém jazyce nevyskytovalo, byl tam celkem klid. Chtěly jsme na věž a bylo to možné. Byly jsme samy. Stoupaly jsme pomalu po točitých schodech a najednou byl před námi Zikmund. Jeho mohutnost je velkolepá a vzbuzuje úctu. Šly jsme až k němu a pohladily jeho chladnou, ušlechtilou zvonovinu a dotkly se i srdce. Lehce mě zamrazilo z nevšedního zážitku. Pak jsme došly na ochoz věže a těšily se z pohledu na naši "stověžatou". Při sestupu u zvonu jsem řekla: Na shledanou, Zikmunde, a díky!"

V letošním červnu puklo jeho srdce a v zářijový pátek puklé srdce nahradilo nové. Ve své dílně srdce vážíci 380 kilogramů ukoval mistr zvonař Petr Rudolf Manoušek. Vyzvednout železné srdce bylo složité, ale 28. září na svátek sv. Václava se Zikmund nad Prahou rozezněl naplno.

Moje bezprostřední setkání se Zikmundem, naším největším zvonem, bylo jedinečné. Nevím, jak je to dnes, ale myslím, že k němu směji jen zvoníci.

Jiřina Ďoubalíková

ŘEMESLA A ŽIVNOSTI

Všeuměl

Od Fišerova kolářství jen pár kroků stojí nízký dům. V prostorném dvoře u domu byla zámečnická dílna pana Antonína Štekra. Zámečník se musel tehdy vyznat v opravách všech možných strojů a nářadí, topení, vodovodu a mnoha dalších. Opravoval i auta, a i když jich tehdy ještě mnoho nejezdilo, opravu občas také potřebovala. Byl i správcem městského vodovodu. To všechno musel zvládnout se svými dělníky a učedníky, jinak to nešlo. Pamatuji si pana Štekra jako člověka vždycky plného humoru, který nechyběl při žádném dění, ať už v Sokole nebo v divadle. Se společníkem panem Berkou vlastnil ještě autodopravu. S osobním autem jezdil většinou pan Berka. Bylo takové velké, důstojné, uvnitř se sklápěcími přídavnými sedátky. Značku nevím, ale nákladní, se kterým jezdil pan Štekr, to byla Praga - AN. Možná že měl později ještě jinou značku, ale na pragovce mu občas dělal závozníka i můj tatínek.

Dál bylo po pravé straně již zmiňované kovářství pana Nedomlela. Byl to poslední dům na této straně. Vlevo byla poslední stavbou vodárna. Před ní stály ještě autobusové garáže dopravce pana Bohumila Čivrného. Za nimi tenisový kurt. Mezi garážemi a vodárnou si

zřídil zahradnictví pan František Matoušek. V našich horských podmínkách si musel své zahrady a skleníku opravdu hledět, byl to zasloužený výdělek.

To už jsme ale na konci města, a tak se příště vrátíme zase na náměstí.

Anna Čeřovská

CESTUJ, CESTUJEŠ, CESTUJEME

Chut' sváteční - sladká

Protože čas utíká všude stejně, také na druhé straně oceánu se slaví různé svátky a Vánoce přicházejí jako u nás - v prosinci.

Jak se takové slávy a svátky slaví. V mnohém zcela stejně, v mnohém zcela jinak. Začnu tedy od oslav "nejmenších". Narozeleniny mají v USA podobu velké party. Zvláště u dětí se vymýšlí a chystá celé týdny. Protože jsem měla na starost děti čtyři, vychutnala jsem si vše plnými doušky. Nejprve jsme měli party pro pětiletou Katy. Pozvalo se asi patnáct jejich spolužáků ze školky - pochopitelně přišli i rodiče. Pozván byl klaun, který děti dvě hodiny bavil, kouznil a šaškoval. Následovalo krájení dortu a rozdávání dárků a výslužek. Každé pozvané dítě totiž dostane dáreček jako poděkování za to, že přišlo. Samozřejmě nebylo v našich silách pořádat celou party u nás doma, takže se za tím účelem

pronajal celý domek v místním parku. Pro jedenáctiletou Jenny byla příprava jednodušší. Protože je velkou milovnicí knížek o Harrym Potterovi, prolistoval se nabídkový katalog, z něhož bylo možné objednat talíře, ubrus, dárečky, masky - vše na motivy oblíbených knížek. Součástí byla také kouzelnická "piňata", což je bonbonový "balon" - libovolného tvaru a velikosti -, který se naplní pamlsky a zavěsí se ke stropu. K neviditelnému otvoru vedou provázky a každé z pozvaných dětí za jeden provázek zatáhne. Pouze jeden je ale účinný a celá "piňata" se otevře a na děti padá bonbonová sprcha. Pro starší děti jsme pak pronajali čas v horolezecké hale a celá party s pizzou a horolezeckými lany se odehrála tam.

V listopadu pak nadešel Den díkůvzdání. Jde v podstatě o to, aby se celá rodina sešla a poděkovali si vzájemně za vše, co se za rok stalo, a především za to, že jsou. Jinými slovy řečeno je to pro mnohé rodiny jeden z nejvíce stresujících svátků. Některé rodiny jsou totiž rozptýleny po celých Státech a na Svátek díkůvzdání se tak cestuje i stovky kilometrů. Volí se kompromis - Díkůvzdání s jednou babičkou, Vánoce u druhé. Příprava na obojí je podobná. Stůl se prohýbá pod lahůdkami, především tradiční krocan zabere pomalu celý stůl, a po dlouhém hodování... "A když sní se, co je v míse, televizor pustíme..." Zapíná se tradiční fotbalový zápas, u něhož pravidelně všichni usnou... Hlavní vánoční den je 25. prosinec, kdy se ráno rozbalují dárky.

Čtyřicetiletého se jde do kostela, kde je připraveno představení o narození Ježíška. Vše hrají děti a zpívá dětský sbor. Co se mi ovšem velice líbilo, jakým způsobem zde funguje charita. Protože Debra a Jenny z mé rodiny chodily do dívčího skauta, připravovaly i dárky pro děti z dětských domovů. Do hezky obalené krabice od bot se dala směsice maličkostí, od zubního kartáčku a ponožek až k autíčkům, omalovánkám a podobným věcem, a to bylo určeno pro jednoho kloučka z dětského domova. Celkem takových krabic připravily společně ve skautu kolem třiceti. V mé rodině se držel také ten zvyk, že se do jednoho koše dala hromada dárků bez jmenovek a pouze se na ně napsalo - kluk/holka a věk. Pak nastalo všeobecné přerozdělování a nečekané překvapování.

Dá se předpokládat, že ani Velikonoce nebudou stejné. Prožila jsem při nich nádherné velkopáteční svlékání oltáře a nedělní "mši úsvitu". Pro děti byl připraven hon na vajíčka, kdy se barevná dutá vajíčka naplní sladkostmi a drobnými, rozchází se do trávy a různě poschovávají a děti běhají s košíčky a hledají. Také jsme ovšem vajíčka barvily a dopadlo to jako u nás. Ta nejvíce povedená nikdo nechtěl sníst. Koledovat totiž nikdo nechodí. Na koledování je určen den Všem svatých, takzvaný Halloween, kdy děti ve strašidelných maskách po setmění vycházejí do ulic a od domu k domu koledují, aby dostaly sladkosti. Vše je pro tento účel nazdobeno a nasvíceno. Obrovské dýně, v

pavučinách obalené celé domy a obří pavouci, čarodějnice, které omylem "parkují" na stromě, u dveří stojí bezhlaví rytíři, okna hlídají netopýři, opravdu se u tohoto svátku fantazii meze nekladou a každý si přijde na své.

Mé vzpomínání na svátky z druhé strany oceánu bylo opravdu sladké a doufám, že chutnalo i vám.

Vaše Daniela Hejralová

SPORT

Běžci před sezónou

Následující zimní sezóna je v historii Českého Ski klubu významným mezníkem. Naš klub bude v roce 2003 slavit sté výročí svého založení. Zimní oslavou budou lyžařské závody Po staru, které proběhnou 15. února 2003. Hlavní oslavou však bude slavnostní schůze, která se uskuteční v listopadu.

Ale i ostatní akce, které Český Ski klub bude v tomto závodním období pořádát, jsou konány u příležitosti stého výročí založení. Z nich nejvýznamnější bude Mistrovství České republiky žactva, které se uskuteční ve dnech 28. 2. - 2. 3. 2003 na našich běžeckých tratích. Naši závodníci v přípravném období věnovali velké množství času

tréninku. V podzimních přespolních bězích většinou obsazovali přední místa na výsledkových listinách. Největší naděje vkládáme do Petra Nesvadby, který se po podzimních celostátních testech propracoval do širšího výběru Olympijských nadějí. Startuje v kategorii staršího dorostu, kde již většina závodníků je zařazena do různých tréninkových center. Momentálně se nachází na sedmém místě v žebříčku výkonnosti a toto postavení jej opravňuje ke startu na nominačním závodě, který se uskuteční již 21. - 22. 12. na Horních Mísečkách, pro světový závod Olympijských nadějí, jenž se bude konat v Itálii. Nebude to mít lehké, protože ze 14 závodníků postupují pouze první čtyři a Petr věkově patří do mladšího ročníku této kategorie. Dalším jeho handicapem jsou i tréninkové možnosti. Momentálně se náš klub dostal do značných finančních potíží a nemůžeme našemu nejlepšímu závodníkovi poskytnout podmínky srovnatelné se špičkou ostatních nadějí českého lyžování.

Náš klub má vedle Petra ještě několik dalších závodníků, kteří budou letos startovat v nejvyšších republikových soutěžích. V dorostu to jsou Jakub Havel a Ondra Junek, v žákovských kategoriích potom Ondra Saska a Štěpán Prokůpek, kteří již v loňském roce okusili závody MČR, a letos k nim přibudou ještě Lucka Šaldová a Filip Votoček. S napětím je očekáván zejména start Lucky, která doposud téměř bezkonkurenčně vládla své kategorii v obou lyžařských oblastech

(Krkonoském svazu lyžařů a Jizerské župě). Postupem času se výkonnost většinou srovnává, a i když víme, že to nebude mít lehké, vkládáme do jejího startu na dvou mistrovstvích (jedno bude u nás) velké naděje.

Skutečnost, že máme hned několik závodníků republikové úrovně, nás však přivedla do situace, kdy se nedostává finančních prostředků na zajištění jak materiálové, tak i tréninkové. Většina závodníků povyrosla a potřebují nové vybavení. Částečně v tomto směru pomáhají rodiče, ale jen na jejich podporu se spoléhat nemůžeme. Petr se již zúčastnil jednoho výcvikového tábora na ledovci. Dále počítáme s účastí našich nejlepších závodníků na soustředění na Černé hoře začátkem prosince společně se závodníky z Trutnova.

O tom, že jde o mimořádně náročnou sezónu, svědčí i tento výpis míst, do kterých letos naši závodníci pojedou: Horní Mísečky, Boží Dar, Nové Město na Moravě, dvakrát Jablonec nad Nisou, Zadov, Třinec. Kromě těchto republikových závodů budou naši závodníci startovat na řadě oblastních závodů od Liberce až po Trutnov.

Abychom dokázali úsilí našich závodníků také přenést do odpovídajících výsledků, čeká všechny, kteří činnost běžců zajišťují, ještě velké množství práce. Doufáme, že se nám podaří získat nějaké finanční prostředky a že se nám podaří také vstup do této sezóny, a na

jaře, až budeme při posledním mazání bilancovat, budeme s výsledky spokojeni.

*Za úsek běhu Českého Ski klubu
Zdeněk Seidl*

KČT

Turistický zájezd do Lužických hor

5. října 2002

Odjíždíme autobusem v 6.30 hodin z Vysokého. Počasí nic moc. Autobus opouštíme pod horou Luží a vystupujeme na její vrchol. Stále mrholí a je zima. Rychle pokračujeme na hrad Tolštejn. Cestou se počasí vylepšuje. Prohlížíme si hrad a vychutnáváme rozhledy na horu Luž a okolní krajinu. Dále pokračujeme na horu Jedlová a vystupujeme na rozhlednu. Je slunečno s krásnými výhledy na Lužické hory a České středohoří. Milešovka je jako na dlani. Pokračujeme směrem na Křížovou horu do Jiřetína pod Jedlovou. Přejíždíme na odpolední túru - Vlčí hora (kouzelná rozhledna), dále do Brtníků, na turistický most, Kyjovský hrad - Kyjov. Třicetikilometrovou túru zakončujeme dobrou večeří a hurá domů. Účast 38 příznivců turistiky a hodnocení - opět bezva akce, těšíme se na další.

Jiří Libal

Společenská kronika

Stoletá rodačka

Sta let se 19. prosince dožívá v Praze vysocká rodačka. Když slavila 75. narozeniny, napsal vzpomínku do Větrníku také rodák a častý dopisovatel Josef Döbalík. Dovolte, a b y c h o c i t o v a l a : "Nezapomenutelnou naší rodačkou je paní Jarmila Hnyková-Havlíčková, která dlouhá léta jako vynikající sopranistka, klavíristka a činoherní ochotnice patřila mezi nejaktivnější kulturní činitele Vysočky. V opeře 'V studni' od Viléma Blodka vytvořila dodnes vzpomínanou Lidunku. Paní Havlíčková cvičila v Sokole, doprovázela cvičení na klavír, které hře také vyučovala, (v Praze mimo jiné naši slavnou gymnastku Věru Čáslavskou), sehrála řadu činoherních rolí a nelze si vůbec představit tehdejší vysocký život bez její účasti. Její příslověčná skromnost, ochota a v tom dobrém slova smyslu ryzí amatérismus může být vzorem dalším mladým lidem... Za vykonanou práci patřil by paní Havlíčkové titul 'Zasloužila se o Vysoké'. Byla idolem všech mladých vysockých mužů. Vysokému vždycky věrna za Vysočáka se provdala. Dnes může Jarmila Havlíčková v Praze vzpomínat na doby mládí." Od té doby uběhlo další čtvrtstoletí, dalších 25 plodných let. Paní Jarmila

nesložila ruce do klína. Sice už tak často nesedala ke klavíru, místo zpěvu si spíš pobrukovala známé melodie, ale ruce ani hlava neměly čas zahálet. Opletla snad všechny nové ratolesti rozvětveného rodu i svých známých a postupně se specializovala na háčkování nádherných deček a prostírání z nejmnější příze. Dodnes vyrábí ty krajkové zákraky a obdarovává jimi své přátele. A těch je požehnaně a proto má i rozsáhlou korespondenci. Všechnu píše ručně, bez chyb, a písmo by jí mohl mnohý mladý člověk závidět. Soustavně čte noviny, časopisy, knihy, i nové, současné, a ráda si o nich povídá, pamatuje si názvy i autory. Je to obdivuhodné. Bydlí celá ta léta ve svém bytě ve 4. patře pražského činžáku bez výtahu (!) - sama. Od loňského roku, kdy si pádem na schodišti zlámala ruku, už nevychází bez doprovodu. Naštěstí má pozornou sousedku, dobré přátele a především obětavou pravnučku. Ti všichni jí zpřijemňují stáří a umožňují žít tak, jak byla celý život zvyklá.

K vzácnému 100letému jubileu přejeme paní Jarmile Havlíčkové hodně zdraví a optimismu, který ji stále provází. Ať si toho božího slunka ještě nějaký ten pátek užije.

Připravila Jiřina Döbalíková

Sňatek

5. 10. 2002 **Markéta Kašná** a **Aleš Fišera**, oba z Vysokého nad Jizerou.

Hodně štěstí!

Narození

Dne 16. 10. 2002 se manželům Daně (roz. Vavrkové) a Miroslavu Ryšavým narodila dcerka **Kateřina**.

Dne 31. 10. 2002 se manželům Janě a Vladimíru Vodsedálkovým narodil syn **Václav**.

Dne 8. 11. 2002 se manželům Markétě a Aleši Fišerovým narodil syn **Vojtěch**.

Hodně zdraví a štěstí!

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

Anna Nečásková 84 let
Milada Ceéová 83 let
Milada Vašíčková 83 let
František Farský 77 let
Dagmar Kvardová 73 let
Josef Merc 73 let
Jiří Sourek 74 let
Věra Štěpánková 71 let
Lidmila Kubíčková 82 let
Josef Soukup 81 let
Milada Soukupová 79 let
Zdenka Junková 78 let
Vladimír Hladík 77 let

Václav Kramář 74 let
Miroslav Nosek 73 let
Hana Suchánková 73 let
Libuše Bartoníčková 71 let
Marie Knížková 71 let

Helkovice

Alice Nosková 75 let
Josef Vrkoslav 76 let

Horní Tříč

Jaroslav Chmelík 88 let
Marcela Marková 72 let
Anna Slavíková 72 let
Jaroslav Votoček 70 let

Sklenařice

Běla Jeníková 81 let
Jiřina Holubová 75 let
Pavčina Kyselová 72 let
Františka Tomešová 72 let
Miloslav Hartych 78 let
Miroslav Prajzler 72 let

Stará Ves

Stanislav Štěpánek 76 let
Růžena Ducháčková 90 let
Miroslav Kluc 80 let
Josef Babec 75 let
Josef Poloprutský 70 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Úmrtí

Dne 12. 9. 2002 zemřela paní **Helena Zemanová** ze Sklenařic ve věku 49 let.

Dne 28. 10. 2002 zemřela paní **prof. Daniela Musilová** z Vysokého nad Jizerou ve věku 79 let.

Dne 11. 11. 2002 zemřela paní **Marie Habová** ze Sklenařic ve věku nedožitých 81 let.

Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Dne 18. října 2002 zemřel ve věku 78 let pan Ing. Bohuslav Jan Horáček, mecenáš, který velmi pomohl i Vysokému nad Jizerou. Z prostředků jeho Nadace Českému ráji byl zakoupen nový rentgenový přístroj a sterilizační kontejnery pro Ústav chirurgie ruky a plastické chirurgie, a také se provedly rozsáhlé opravy na kostele sv. Kateřiny. Pan Horáček se narodil v Radvanovicích u Turnova a žil dlouhá léta v cizině, jeho jméno však bude díky pomoci, kterou nám poskytl, spjata též s naším městem.

Děkujeme.

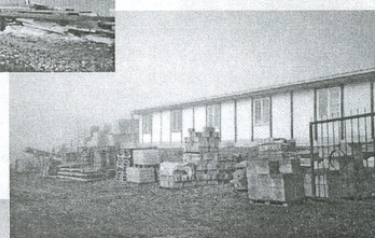
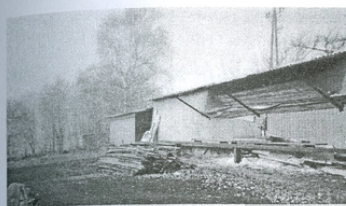
Znáte své město?

obrázkový seriál k zamyšlení

rekonstrukce

34

služby

Námět a foto Ludmila Hnyková

35

INZERCE

Letošní ničivé povodně zasáhly mnoho domů v České republice. Desítky z nich se podmeletím základů, ale hlavně odplavením nosných částí zdiva zřítily. Některé to bohužel ještě čeká. Určité lépe vzdorovaly náporu vody stavby, jejichž nosné spáry stěn byly chráněny omítkou. Podstatně více domů je však postiženo "jen" vlhkostí zdiva. To však není problémem pouze zaplavených oblastí, ale mnoha, zejména starších budov i v našem okolí. Za pomoci moderních stavebních materiálů je možné tento problém zvládat.

Každý větší výrobce suchých maltových směsí má ve svém výrobním programu systém pro sanaci vlhkého zdiva, při jehož aplikaci je možné podstatně zlepšit hygienické a statické vlastnosti zdiva. Především pro obytné budovy a místnosti je to velice důležité. Sanační systém se nanáší na zdivo ve dvou, ale spíše třech vrstvách (postřík, jádro a štuk), podle toho, jakou chceme zvolit konečnou úpravu. Modifikační přísady zamíchávané do směsí již při výrobě zajišťují maltám sanační vlastnosti. To znamená nízkou kapilární nasákavost, vysokou pórovitost a propustnost vodních par. Použití sanačních maltových systémů má jen tehdy význam, pokud se nekombinují v žádné vrstvě s běžnou maltou, která sanační schopnosti nemá.

Nanášení sanační malty na zdivo se provádí strojně i klasickým ručním způsobem. Obecně se sanační omítky nezpracovávají při teplotách nižších než +5°C. Podklad, tedy zdivo, na které se malty nanášejí, musí být nosný. Bez prachu, nečistot a rostlin jako je mech, řasy apod. Odpadávající zbytky staré omítky se mechanicky odstraní. Absolutně nevhodným podkladem jsou staré vápenné omítky a nátěry. Za sucha se musí také odstranit výkvěty solí. Je-li při renovaci třeba vyplnit i části odpadlého zdiva, je dobré použít známé armovací tkaniny Perlinku nebo rabicové pletivo. Větší nerovnosti ve zdivu vyrovnávejte jen maltou se sanačními vlastnostmi. Na dobře připravený podklad se nejprve nanáší sanační postřík obsahující adheziva a tak zlepšující vzájemnou přilnavost. Pokud chcete mít jistotu, že postřík na stěně opravdu pevně drží a je způsobilý udržet i vrstvu jádra a štuk, vyzkoušejte si jeho pevnost nejprve na menším vzorku. Jakmile je postřík vyzrálý, může se nanášet vrstva jádrové

sanační omítky, která pro svou tloušťku 15 až 25 mm má největší význam pro propustnost vodních par a snižování vlhkosti zdiva. Přísadou této jádrové omítky je mimo jiné Perlit, což se pozná již při míchání, protože malta se zvláštním způsobem táhne a jakoby nechce do sebe vpustit

36

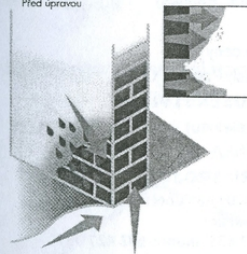

Stavební firma JANDA
512 43 Jablonec nad Jizerou
Tel.: 481 591 143

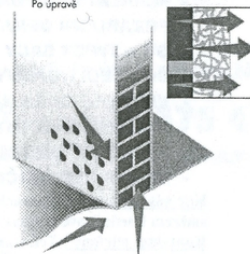
záměsovou vodu. Míchání sanačního jádra se provádí přibližně 4 až 5 minut. Nesmí se přemísit, aby byl zachován dostatek vzduchu v maltě. Zejména před nanášením poslední tenkovrstvé omítky je třeba dbát na technologickou přestávku. Na zeď již nanesená čerstvá malta musí vyzrát postupně a musí se chránit před rychlým vysycháním. Omítání zdiva, a sanačního systému především, je nejen mechanický, ale i chemický proces. A zbytečné uspěchání může být zdrojem následných obtíží nebo dokonce nefunkčnosti sanace.

Tenkovrstvá omítky pro konečnou povrchovou úpravu se nazývá štuk. Pro sanační systémy se dodává v malé zrnitosti kameniva od 0 do 0,5 až 1 mm. Optimální tloušťka nanášené vrstvy bývá 2 mm. Neměla by přesáhnout tloušťku 6 mm. Požadovaným vlastnostem to již nepřidá a omítky se zbytečně prodražuje. V průběhu tuhnutí štuky se povrch zatočí filcem nebo houbou. Nepoužívejte malby a nátěry, které jsou neprodyšné, nepropouští páry, jež chceme ze zdiva vyhnat, a stěnu uzavřou. Zajímavým jevem čerstvě nanášené sanační omítky je její několik týdnů trvající rosení, při kterém odchází vlhkost ze zdiva. Pak ale stěna úplně vyschne a vy jste spokojeni, protože jste na dlouhou dobu sanovali a tedy ozdravili svůj majetek. Přísady zabezpečující v omítce sanaci jsou od výrobce hygienicky nezávadné a malty lze tudíž používat bez obav i v obytných místnostech. V každém případě se však vyvarujte přidávání kameniva nebo dalších přísad do malt. Změnili byste zcela jejich vlastnosti a můžete si být jisti, že určitě nikoliv k lepšímu.

Před úpravou

Po úpravě

U nás, v prodejně stavebnin firmy Janda v Jablonci nad Jizerou, máme běžně k dispozici sanace od firmy Hasi. Ale jsme schopni dodávat i podobné hmoty od jiných výrobců, jako jsou KVK, Sakret, Knauf, Cemix i dalších. Nebojte se sami používat nebo přinutit svého zedníka, aby použil na vašem vlhkém zdivu sanační omítky. Budete spokojeni. Návod na zpracování, případné technické listy by vám měli poskytnout u všech solidních prodejců stavebních hmot.

Radek Cíkl, vedoucí stavebnin
(Placená inzerce)

37

PRODEJNA MOBILNÍCH TELEFONŮ

**INFOSERVIS – FREMR
HARRACHOV**

NABÍZÍ :
ODBLOKOVÁNÍ VAŠEHO MOBILU !

DÁLE NABÍZÍME :

- **MOBILNÍ TELEFONY** (Eurotel, Paegas)
- **POZÁRUČNÍ OPRAVY**
- **GO a TWIST SADY** (Přiznivě ceny)
- **DOBÍJECÍ KUPONY** (Eurotel, Paegas, Oskar)
- **VEŠKERÉ MOBILNÍ PŘÍSLUŠENSTVÍ**
- **NAHRÁNÍ ČEŠTINY** (podle telefonu)
- **BAZAROVÝ PRODEJ** (NOVINKA !!)
- **VÝKUP NEFUNKČNÍCH PŘÍSTROJŮ**

Kde nás najdete ? V Harrachově za lékárnou odbočíte vpravo, směrem k sedačkové lanovce (před pekárnou).
Kontaktní telefon : Tel.+fax: 481 529 653, mobil: 602 427 767
E-mail : fremr@hr.bon.cz nebo : penzionfremr@quick.cz
 Na Vaši návštěvu se těší majitel: Vratislav Fremr, Harrachov 478
Otevřeno : 9,00 – 12,00 13,00 – 17,00

Léčebné

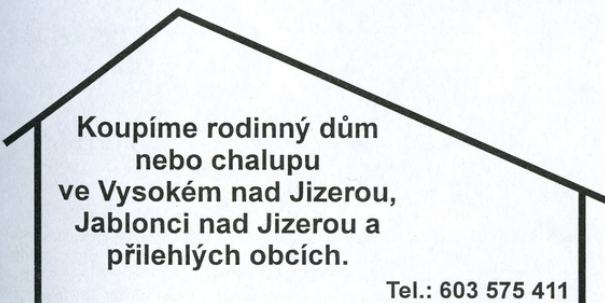
MASÁŽE

- **Aromaterapie**
 - **Bioterapie**
 - **Reflexologie**
 - **Reiki terapie**
-
-

Léčebné masáže vnáší naprosté uvolnění a úlevu celému tělu.

Tel.: 603 575 411

Buřany u Jablonce nad Jizerou

**Koupíme rodinný dům
nebo chalupu
ve Vysokém nad Jizerou,
Jablonci nad Jizerou a
přilehlých obcích.**

Tel.: 603 575 411